

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci zložiteľa **F., a.s. v likvidácii**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného Mgr. I. Š., advokátkou A. s.r.o, so sídlom v B., vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp.zn. 6 U 5/2008, o dovolaní zložiteľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. marca 2009 sp.zn. 23 Co 80/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Piešťany uznesením č.k. 6 U 5/2008-16 z 25. augusta 2008 zamietol návrh zložiteľa, ktorým sa domáhal, aby súd prijal do úschovy sumu 1 972,-- Sk, ktorú chcel zložiť za účelom splnenia jeho dlhu voči príjemkyni Ing. H. J., bývajúcej v P.. Vo svojom návrhu uviedol, že akcie vyhlásil za neplatné, predal ich a výťažok chce zložiť do úschovy súdu (§ 214 ods. 4 a 5 Obchodného zákonníka), lebo po tom, ako jej výťažok zaslal poštou, nebol adresátkou prevzatý. Podľa jeho názoru ide tu o prípad, v ktorom ako zložiteľ (dlžník) nemôže splniť záväzok z dôvodu, že príjemca (veriteľ) je v omeškaní, lebo neprijal riadne ponúknuté plnenie (výťažok). Súd prvého stupňa zistil, že príjemkyňa má od 16. decembra 2002 trvalý pobyt na adrese P.. Neboli preukázané preto základné predpoklady pre prijatie peňazí do úschovy spočívajúce v omeškaní veriteľa, pretože príjemkyňa má preukázateľne už 5 rokov trvalý pobyt na adrese v P. a nie v P.. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 185a ods. 1, 2 O.s.p. za aplikácie ustanovenia § 568 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd v Trnave (odvolací súd) uznesením z 18. marca 2009 sp.zn. 23 Co 80/2009 pripustil späťvzatie návrhu v časti 200,-- Sk, zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti zaplatenia 200,-- Sk a v tejto časti konanie zastavil v zmysle ustanovenia § 208

O.s.p. V ostatnej časti (zamietnutie návrhu na prijatie peňazí do úschovy v sume 1 772,-- Sk) rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. majúc za to, že odvolaním zložiteľa napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal zložiteľ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Poukázal na nezákonnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a na to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a chrániť tak svoje práva, čo má pre neho nepriaznivé právne následky. Predovšetkým zložiteľ nemôže splniť svoj záväzok, a to ani v súlade s § 568 Občianskeho zákonníka a keďže bude mať záväzky, nebude môcť nikdy ukončiť likvidáciu spoločnosti, čím sa spôsobuje škoda zložiteľovi a jeho akcionárom. Nesprávnym konaním odvolacieho súdu je veriteľ ukrátený o peniaze, ktoré predstavujú trovy konania o úschove, pretože zložiteľ je oprávnený si všetky náklady spojené s omeškaním veriteľa započítať s plnením, ktoré je dlžný veriteľovi. Napadnutým uznesením tak odvolací súd spôsobuje škodu aj veriteľovi. Odvolaciemu súdu vytkol, že svojím rozhodnutím popiera základný princíp súdnej úschovy, ktorým je umožniť splniť dlžníkovi svoj záväzok, a teda chrániť svoje práva. Namietal, že súdy vôbec nevzali do úvahy nesplnenie povinnosti príjemcu, týkajúcej sa nahlásenia zmeny osobných identifikačných údajov. Takýto postup a rozhodnutia súdov, nie sú ojedinelé v konaniach o jeho návrhoch, sú v rozpore s právnou úpravou konania o úschovách a majú nepriaznivý dopad na jeho postavenie. Zložiteľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu o jeho dovolaní za dôležité, „pretože jedine Najvyšší súd Slovenskej republiky môže svojím rozhodnutím a vydaním prípadného stanoviska vo veci úschov, usmerniť slovenské okresné a krajské súdy tak, aby rozhodovali o návrhoch na úschovu v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a neodnimali zložiteľovi (a určite aj mnohým iným zložiteľom) možnosť konať pred súdom a neporušovali právo zložiteľa na spravodlivú súdnu ochranu.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľ v prejednávanej veci napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí, kde dovolanie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania zložiteľa z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti

dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

V občianskom súdnom konaní môže dôjsť k viacerým nesprávnostiam. Občiansky súdny poriadok počíta s možnosťou, že súd v konaní nerozhodne vecne správne alebo sa dopustí procesných pochybení; v nadväznosti na stupeň závažnosti pochybenia súdu (jeho dôsledkov na procesné práva a povinnosti účastníkov konania) Občiansky súdny poriadok upravuje jednotlivé možnosti ich nápravy aj v dovolacom konaní. Najzávažnejšie procesné vady považuje za dôvod, ktorý pri splnení ostatných zákonných podmienok zakladá prípustnosť dovolania v každom prípade výskytu takejto vady (viď § 237 O.s.p.). Iné procesné vady (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotné tieto vady ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo spôsobuje „len“ vecnú nesprávnosť rozhodnutia, nie však jeho zmätočnosť. Dovolanie je v týchto ustanoveniach upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmaniu, a preto ani zohľadniť vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by v prejednávanej veci súdy v prípade zložiteľa nerespektovali niektoré z týchto práv. Nič tiež nenasvedčuje tomu, že by nezachovali rovnosť účastníkov konania alebo že by niektorú z procesných strán na úkor druhej zvýhodnili.

O vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide len vtedy, ak išlo o nesprávny procesný postup, ktorý sa prejavil v konaní znemožnením realizácie niektorých procesných práv účastníka. Ako už ale Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol v uznesení z 27. novembra 1997 sp.zn. Obdo V 56/98, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 125/1999, za odňatie možnosti konať pred súdom treba považovať znemožnenie uplatňovania konkrétnych procesných práv, ktoré by inak ako účastník pred súdom mohol uplatniť a z nich bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený; prípustnosť dovolania podľa citovaného ustanovenia ale nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

Pokiaľ by aj teda odvolací súd vychádzajúc z nesprávneho právneho záveru rozhodol o odvolaní zložiteľa nesprávne (dovolací súd z tohto hľadiska nepodrobil jeho rozhodnutie svojmu prieskumu) rozhodol by vecne nesprávne. Ako už ale bolo uvedené vyššie, samotná vecná nesprávnosť nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. Vydaním vecne nesprávneho meritórneho rozhodnutia súd ani v tomto prípade zložiteľovi neodňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Procesnú prípustnosť dovolania povinného preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť. Pokiaľ teda v danom konaní došlo k nesprávosti tejto povahy, nie je možné ju napraviť v konaní o dovolaní podanom v zmysle § 236 O.s.p.

Pokiaľ zložiteľ považuje rozhodnutie dovolacieho súdu o jeho dovolaní za dôležité, „pretože jedine Najvyšší súd Slovenskej republiky môže svojím rozhodnutím a vydaním prípadného stanoviska vo veci úschov, usmerniť slovenské okresné a krajské súdy tak, aby rozhodovali o návrhoch na úschovu v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a neodnámali zložiteľovi (a určite aj mnohým iným zložiteľom) možnosť konať pred súdom a neporušovali právo zložiteľa na spravodlivú súdnu ochranu“, treba uviesť, že odvolací proti svojmu uzneseniu nepripustil dovolanie v zmysle ustanovenia § 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Zákonná úprava prípustnosti dovolania je kogentná a teda v prípade, že odvolací súd nevysloví prípustnosť dovolania, ako je tomu v danej veci, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (porovnaj napr. R 38/1993).

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd

Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie zložiteľa je neprípustné, a preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Vzhľadom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nemohol sa dovolací súd zaoberať rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. septembra 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová